

KESÄPÄIVÄT JA KESÄYÖT

Hassua kuinka ilmatieteellinen lupaa mitä lupaa, mutta sää se menee kuitenkin omia latujaan. Nytkin piti olla sateista ja pilvistä, mutta aurinko vain porottaa. Tyypillinen sisävesienkesä.

Isoisä rakensi tän talon tänne Rantasalmelle 50, samana vuonna, kun mä synnyin. Hirretkin tähän taloon on salvottu paikanpäällä kasvaneista hongista. Kuinka mä rakastankaan tätä pikkaa. Mä kuvittelen, että mut vielä haudataankin tänne.

Jos maailma olis päässy niin pahaan malliin, että siihen kun pasuunat sois, olis enää vähän aikaa ja Antikristus olis valloittanu melkein koko maailman. Mutta ei ihan. Mulla olis täällä oma tilkku, jonka mä julistaisin itsenäiseksi. Ja maailmanloppu siirtyis taas vähän kauemmas, ainaki siksaikaa kun mä puolustaisin tätä paikkaa.

Täällä sitä kyllä huomaa mitä turhaa ihmisille yritetään ujuttaa. Asioiden suhteet muuttuu paljon oikeammiksi, kun niihin saa hieman etäisyyttä. Täällä luonnossa ihminen on vain pieni piristävää lisä luonnon lajikimarassa. Kaupungissa ihminen näyttää hiton tärkeältä. Kaikkialle minne vain katsookin näkee, kuinka ihmisen työ on muuttanut maisemaa. Ei ole paikkaakaan, jonne ei olisi tungettu sementtiä, tai pinottu kiviä tai puskettu nelikaistaista asfaltti kenttää. Ja tässä valtakunnassaan, josta luonnon kaikkietäisyys on miljardivuotinen nerokkuus on mahdollisimman tarkkaan peitetty pois silmistä, istuu konttorissaan luomakunnankruunu, yrittäen pitää organisaationsa langat käsissään apunaan tietokoneet, puhelimet, kortistot, radat, tiedostot ja naistenlehtien juorupalstat. Ihmiset arvostavat toinen toisiaan sitten senmukaan, kuinka kukin osaa organisaation sokkeloissa luikertaa ja, kuinka kukin osaa nykiä juuri oikeista langoista. Koko peli on vain olemassa, jotta ihmiset voitaisiin asetella peräkkäin jollekin asteikolle. Pinnojen keräämiseen tällä asteikolla, ihmiset sitten kuluttavat kaiken aikansa ja tarmonsä, ikäänkuin olisi kysymys jostain hengissäpysymiselle välttämättömästä.

Mä olin tuolla niemen sisäosissa yhdellä mäellä mitkä näkee kauas ulapalle :saaria ja saloja limitysten ja aina vettä välissä. Siinä kun mä istuin yhden kaatuneen männyn rungolle, niin yhtäkkiä pällähti päähän, että kyllä se isä jumala tais sitteki olla aika virtuoosi ihmistä luodessaan. Sehän teki niistä aika eheitä kokonaisuuksia ja anto niille paljo enemmän selviämisen mahdollisuuksia, kuin mitä mä pystyisin koskaan kuvittelemaan. Olet kai itsekin huomannut, että kuvitelmissas sä voit ajatella jonkun

ihmisen aivan yksinkertaiseksi tapaukseksi. Sä luulet tietäväsi mihinkä se pystyy, tai mitä se sulle merkitsee. Tuntuu ihanan optimistiselta, kun huomaa ettei tämmönen luulo pidäkkään paikkaansa, vaan sä joudut aina hämmästyämään niitä uusia piirteitä ja ulottuvuuksia mitä yhdessä ihmisessä voi olla. Ja kaikki tää ohjelma, jonka toinen ihminen tarjoaa, tulee ihan ilmatteeks. Sun ei ole tarttenu keksiä siitä mitään itse, sun tarttee vaan olla, elää, kokea ja nauttia.

Tänne maalle on hyvä tulla välillä karkuun urbaanisuuden kahleista. Täällä korvessa saa ainakin olla rauhassa ihmisiltä. Se on varmaankin osa Suomalaista luonnetta: pohjoismaalaisilla kun on niin iso reviiri. Mä oon täällä pikkusiskon kanssa kaksisteen. Enkä mä tiedä uskaltaisinko mä täällä yksin ollakkaan. Päivällä on tuttua ja aurinkaista, mutta yöllä on pimeätä ja tuuli humisee puissa. Ei täällä pahoissa äikeissa olevia ihmisiä pelkäiskään, eihän tänne kukaan roisto vois eksyäkkään, kun ei ole tietä. Sitä vaan tuntee itsensä niin pieneksi ja turvatomaksi pimeän korven keskellä.

Harri tuli eilen. Me oltiin tänään perhosia pyydystämässä. juoksihan se Harri haavin kanssa, mutta mitään ei tullut. Noin kilometrin päässä täältä on vanha kesämökiksi muutettu maalaistalo, joka on Vierumäen Urheilupuiston omistama. Mutta ei ne ole koskaan paikalla. Me mentiin Harrin kanssa vähän kattomaan sitä taloa. Vintin ikkunalla nukku yks suruvaippa (perhonen). Piti kiivetä pöllin päälle, että ois ylettäny. Voi perhos parkaa: suoraan rauhallisesta iltapäiväunesta myrkkypurkkiin.

Kummallista kuinka kesä tuntuu täällä jatkuvan aina pitempään, kuin Helsingissä, mutta onhan tää pohjosempana, niin että aurinko laskee myöhemmin ja yöt ovat valoisampia.

Kaikki ruokavarat on syöty loppuun ja myymäläauto tulee vasta kahdelta iltapäivällä. Mä en ymmärrä miten ne isot myymäläautot pääsevät näihin niemen-nokkiin, noita pieniä kiemuraisia teitä pitkin. On hurjat unelmat pihvistä, mutta eihän siinä autossa myydä kun paistia, eikä siitä mitään pihviä saa. Tulis vaan purukumia muistuttava sitkeä läytyskä, jota saisi mäystä ikenet kangistuen. Ja mitenkä nyt joku file' säilyiskään poukkoilevassa kesäkuumassa myymäläautossa erikoisen myyvän näköisenä. Kalaa vois tietysti yrittää onkia, muttakun tossa Haukivedessä ei ole haukia nimekskään.

Olihan jännä juttu tänään, kun nähtiin kuinka meidän kivilaituria kohden ui käärme. Mä pyydystin sen Harrin perhossaavilla. Se oli vissiin vaan tarhakäärme. Me vietiin se veneen ulkopuolella riiputtaen vastapäiseen saareen. Kylläpäs se pian luikahti kivenkoloon näkymättömiin, kun haavi laskettiin rantakivikkoon.

Tästä meni just iso laiva ohi. Se on TIIRA, joka vie öljyä Var-kauteen.

Me mennään illalla Einon kanssa Kalle Kustaaseen. Se on ravintola Rantasalmen kirkolla. Oiskohan siellä annos "sorkittuja munia"? Tarjoilija tulis tiettenki, sellasen annoksen tilauksen jälkeen itkien kertomaan, että "ne meni rikki". Vaikka se Eino on 70 vuotias, niin se on koko ajan tanssittamassa tyttöjä, kun se käy Kalle Kustaassa. Se on koko ikänsä asunu Rantasalmella. Kerran nuorena miehenä se joutu myrskyyn keskellä suurta Parkunselkää pienessä kanootissa. Ekaks se oli heittäny mansikka-tuokkoset yli-laidan turhana painolastina, mutta sekään ei ollut auttanut, kun kanootti oli täyttynyt vedellä ja kaatunut. Eino oli uinu suonen-veto molemmissa jaloissa lähimmälle luodolle. Kerran talvella Eino oli ajanu lumikiiturilla suoraan sohjoseen avantoon ja juossu kuusikilometriä järvenjäättä peltiseksi jäätyneet märät rytkyt päällä lähimpään naapuriin. Se avantouinti ja lenkkeily kun on niin peijakkaan terveellistä. On se eino vaan Rantasalmen kruunaamaton keisari. Tuolla järvellä se viilettää 20 heppasella prutkullaan ja vene lentää kuin Wäinämöisellä.

Kyllä me oltiin sitte sairaita aamulla, mutta tulihan Cuuba vapauttettua illalla ravintolassa (cuubanlibree). Vaikka ulkona oli mitä hienoin ilma, kaikki vaan löhös sängyn pohjalla höyryjä haihdutel-len. Vaan elämä voittaa. Mutta että pitää ihmisellä olla lyhyt muisti. Mä tein pyhän allianssin, etten mä enää nosta huulilleni tipan tippaa moista myrkyllistä substanssia.

No taasko se Eino tuo veneellään jotakuta tänne. Sehän on Rankku. Se oli lauantai-illan iloks lähteny autollaan Savonmaisemiin. Se ei muuten ollu Eino, joka toi Rankun vaan Einon poika Tapio. Tapio on rakentanu rannoille 17 lomamökkiä, joita se sitte vuokraa.

Rankku oli vähän levoton ja meinas vielä, että illalla ois vielä pitäny lähteä Kalle Kustaaseen. Mutta eihän sieltä enää näin myöhään lauantai-iltana ois mitään paikkoja saanu. Kalle Kustaa kun sattuu olemaan ainoa kapakka 50 kilometrin säteellä. Onneksi Tapio oli mahtimies tässä kylässä. Se soitti ja varas meille

paikat. No me istuttiin sitte siellä Kalle Kustaassa vaivalla järjestetyillä paikoilla. Mä join piimää, kun mun oli hyvä ruveta kuskiksi, kun mä olin tehny sen pyhän raittiuslupaukseni. Vähän aikaa istuttua pälkähti päähän lähteä Savonlinnaan. No mikäs siinä ,kesällä ollaan vapaita seuraamaan mielen oikeuksia, menttiin ja oltiin kello 1 perillä. Mentiin ekaks Kylpylä-Casinolle. Mainio mesta ,kansa tanssi innoissaan jonkun itäblokin työttömien partureiden joukosta kokoonpannun puolvillasen yhtyeen soittaman purukumiballaadin tahdissa. Hurja meininki,mukana niin nuoret kuin vanhatkin. Sitte kun se loppu me menttiin Totti:iin , joka on auki kello 4:jään. Totti on yöclubi ja disco .kaikki oikeudet. Koko kaupungin nuoriso käy siellä ja oikeestaan kaikki tuntevat toisensa ,turistit ja kesävieraat erotetaan heti. Ovella portsari keksi ,että ikäraja on 23, me vaan näytettiin pokkana papereita ,vaikka mä oon vasta 22 ja pikkusisko 21, ja se meni ihan täydestä. Meillä oli kai niin luottavainen ilme päällä,että se pikki-kaupungin ovimikko häkelty.

Me oltiin taas takas täällä mökillä kello 5 aamulla. Oonks mä ker-tonu siitä meidän vuorokausrytmistä.Me meinattiin pikkusiskon kanssa,että me mennään nukkumaan jo kahdeksalta, kun eihän täällä maalla ole mitään tekemistä yöllä. Sitte oltas aina herätty aikaisin seitsemältä, kun ne aamut on niin kauniita, etteine sais mennä hukkaan. Mutta arvaa miten tää vuorokausrytmi nyt menee : herätään kello 11 päivällä ja mennään nukkumaan kello 5 aamulla. Koko rytmi on heittäny häränpyllyä, voihan nenä!

Tänään Tapio näytti meille uusia viime keväänä koottuja mökkejään. Se tuli mun ja Rankun mukaan ,kun me vietiin Harria kirkolle. Harrin oli taas lähdettävä töihin sen juutalaisen tavarataloon. Kylläpäs Helsinki tuntui kaukaiselta. Kävi oikein sääliksi Harria ,jonka linjuri pian kuljettaisi takaisin savuiseen,meluisaan,tungeksivaan kaupunkiin. Niin joo sen Tapiion uusista mökeistä yks on kamalan mielenkiintoinen.Se on rakennettu järvenpohjasta nostetuista vanhoista puunrungoista. Ne puut on eläessään olleet noin 150 vuotiaita , mutta sitte kun ne on kaatuneet vanhuuttaan erämaajärveen,niin sen pohjalla ne on maanneet tuhansia vuosia. Yhden tällaisen rungon nostamiseen ylös järvestä meni yksi kokonainen päivä traktorilla ja vinssillä. Ja niitä tarvittiin sen talon rakentamiseen ainaki 50. Jotta niistä ois syntyny hirsitalo on päällimmäinen hirsipitäny veistä tarkalleen allaolevan muotoiseksi. Mä sanoin sille Tapiolle, ettei tää voinu olla enää muutaku romantiikkaa. Mistä se mies aina

keksiiki itelleen tekemistä täällä korvessa. Ja vielä niin kunnianhimoista ja komeeta.

Siellä mökeillä me tavattiin 10 saksalaisnuorta. Opiskelijatyttöjä- ja poikia, jotka olivat vuokranneet kaksi (3 hengen) mökkiä. Ne kutsu meidät illalla niille kylään. Ne opetti meille noppapeliä nimeltä Jazy. Se oli aika pitkä peli, joka vaati paljo saksalaisen tarkkaa kirjanpitoa. Mä satuin voittamaan. Hyvä onni pelissä, mutta huono onni jne..... No sitte Rankku opetti niille korttipeli-Bismarkkia ja ne vaikutti kauheen kiinnostuneilta. Siinä tuli ruperteltua ummet ja lammet Suomen puolueettomuudesta ja sosialismista. Ne oli aika älykkäitä ja mukavia ihmisiä. Eikö saanut lainkaan pahaa käsitystä saksalaisista. Niiden saksalaisturistien hurjista katiskanryöstöistä ja metsänhakkuista oli kyllä kuultu, mutta Saksa kai on niin rikas maa, että sieltä pääsee jos jonkinlaiset mattimeikäläiset edustamaan maataan ulkomaille. Kun täällä suomessa vähemmän edustuskelpoiset tavallisen kansan ihmiset jää vaan mässyttämään piimää ja talkkunoita kalsareissaan uuninpankolle. Ne ihmetteli, voiko ulkomaalainen ostaa maata Suomesta. Ne oli saanu sellasen käsityksen, ettei maata myyty saksalaisille, koska Suomella on avunantosopimus Venäjän kanssa, joka estää kaiken saksalaisten ja niiden liittolaisten maahantunkeutumisen. Mutta eikäi siihen tarvita muuta kuin ministeriön lupa. Niitä on kyllä myönnetty ulkomaalaisille vain 85. Musta tuntuu, että täytyy olla sukua jollekin suomalaiselle. Saksalaiset jätettiin kömpimään yöpuilleen kun yhteinen melliskori oli tyhjennetty, siitä korista juoduista kaljoistaki pidettiin tarkkaa kirjaa.

Nyt mä taas meinaan sotkea tän kirjotuksen kahviin. On hieno Herran aamu. Kaikki muut nukkuu. Mä keitin ittelleni kahvia. Thankun olis kesä - sellanen kun lapsuudessa- matkaradio soi hiljaa kuistinkaiteella, kärpäset pörrää kahvipöydän antimien ympärillä ja järvenselkä kimaltelee auringossa. Tällaisina aamuina äidillä oli tapana herättää koko talo kiljumalla kimeällä äänellä " Mikä kimaltava aamu". Nyt mä muistan isoisänkin. Isoisä ~~ei~~ koskaan tullut retkille mukaan. Se vaan istu tuolla tuvan nojatuolissa, kirja toisessa kädessä ja kärpäslätkä toisessa. Kärpäsiä isoisä varmaan tappo ainaki 300 päivässä, koska niitä tuli kokoajan lisää, sillä ovihan oli aina selällään.

Me mentiin retkelle Pikkupöljänsaareen, katsomaan sellasta isoa halkeamaluolaa, joka on syntynyt valtaviin kivenjätkäläisten lohkeamisessa eroosin vaikutuksesta vuorenselänmästä erilleen. Sitten me leikittiin Tarzania ja kiipeiltiin jyrkillä rantakallioilla. Se oli ihan yhtä jännää kun pikkupoikana. Mikä pieni tietokone osaakin arvioida ihmisen päässä

kaikki hyppyt ja ponnistukset ja jalkojen sekä käsien otteet juuri oikein. Eikäi siinä ois tippuessa lainkaan satuttanu, kun ois molskah-
tanut suoraan järveen. Paitsi että tuntuu, niinkuin taito olisi sitten poikavänsien ruostunut, sillä pikkusiskokin pääsi perässä kaikki vaikeatkin kohdat.

Eilen tän kiipeilyn jälkeen Rankku lähti yksinään Rantasalmelle, koska mä ja pikkusisko jäätiin mielummin tänne kattomaan takkatulta ja kaunista kuunsiltaa. Sinne se viiletti peräprutkulla pitkin kuunsiltaa.

Tänään Rankku tuli kello 5 aamulla, kuten tavallista. Se oli käynyt vähän Savonlinnassa. Sillä oli mukanaan Pirkko-Liisa. En mä sitä tyttöä silloin aamuviideltä nähny. Rankku vaan keräs mukaan näkkileipää ja koskista ja peittoja: josta saatto päätellä. Sitte se lähti enempää meidän unta häiritsemättä rantamajaan (isän rakentama kovalevy-maja). Sitä ois kuulemma pitäny lämmitää, kun se tyttö paleli. Rankku kyllä ties .että se oli ihan sama oliko sen rantamajan kaminan pelti auki tai kiinni, aina se savu tuprus sisään niin saakelisti. Mutta se piti kai näyttää sille tytölleikki, että sekin ois uskonu. Mä menin nyt aamulla yhdeksältä kattomaan niitä, jos niistä ois ollu vaikka kahvi-seuraks. Siellä ne lapset nukku niin somasti. Eivätkä ne ainakaan olleet häkään kuolleet, koska ne kuorsas niin autuaasti. En mä ras-
kinu niitä herättää. Meinasimpa että kyllä mä näin kauniista aamusta pystyn yksiksenikin nauttimaan.

Naapuri saaresta tuli yks Kivikarintäti Pyytämään apua veneiden sisään-
vetämisessä. Rankkua ja Pirkko-Liisaa oli niin vaikeata saada pystyyn, että me lähdettiin Nipsun (pikkusisko) kanssa kaksisteen. No ekaks me tietysti vedettiin niitä veneitä, joita oli kaks. Niitä sai vetää pöllejä myöten 50 m talonkuistille, kun ei niillä ollut venevajaa. Hyvin se osas organisoida ja pitää vähän jöötä, mutta ehkä se oli tottunu se sellaseen, kun sillä on kaks meidänikästä lasta ja se on leski. Kun yksin joutuu kasvattamaan kahta lasta, sitä varmaan kovettuu sellanen taistelumieli. Sitte me keitettiin kahvit ja juteltiin elämästä. Sillä oli kaikkea mielenkiintosta kerrottavaa elämästään ja kokemuk-
sistaan. Niinku se kuinka sodan jälkeen oltiin jo onnellisia siitä, että yleensä oltiin säilytty hengissä kaikkien vaarallisten aikojen läpi. Ei siinä niin paljo vaadittu mielekkyyttä elämältä, kun oltiin jo ylen tyytyväisiä, että ihmiset sai elää rauhassa pelkäämättä väkivaltaista kuolemaa. Oli ihmeellistä tuntea elämän sykkivän normaalina ympärillään ja nähdä taas valojen palavan ikkunoissa, viiden vuoden loputtomalta tuntuneen odotuksen jälkeen. Sitte se kerto, kuinka se oli nuorempana aika hummeli tyttö ja, ettei

se nyt varmaan jaksais kantaa vastuuta lapsistaan, jollei se ois nuorempana eläny vapaana ja ilakoiden ilman mitään päämäärää, muutakuin nauttiminen ihan kyllästymiseen asti. Sitte se kerto, että sen mies oli hienostunut ja niin komea ,että kaikki tytöt aina juoksi sen perässä. Sitävaran sen mies välittiki siitä ,kun se oli erilainen. Se ei ollutkaan niin helppo saalis, koska se taas vuorostaan juoksi karkuun tätä miestä. Mutta paras neuvo,mikä tällä tädillä oli kokemuksesta antaa oli,että valitsee sitte vasta toisen ihmisen kumppanikseen ,kun tuntee itsensä ja tietää minkälaisia on tarjolla ja saatavissa. Missään tapauksessa ei saa sitoa toista valheellisesti ja jopa estää toisen kehittymistä,taikka vähentää toisen mahdollisuuksia käyttää ainukaista elämänsä,niin antoisasti kuin mahdollista. Kun me lähdettiin ,niin se anto meille palkaks 20 litraa bensaa. Sillä määrällä pöristelee kokonaisen päivän prutkulla yhtäsoittoa. Se tähdensi vielä, että se antaa sen paljon mielummin meille kuin sille oikukkaalle mahtailevalle Einolle. Eino kuulema ottaa liikaa rahaa palveluksista ,joita se tekee kesävieraille. Lisäksi se on muutenkin turhantärkeä ja jopa epärehellinen.

Kun me tultiin Nipsun kanssa takas, niin olihan nää toiset jo heränneet. Pirkko-Liisa oli niin ihastunu paikkaan,että päätettiin lähteä Hietaloon soittamaan Pirkko-Liisan äidille,että se jää vielä tänne. Hietalo jossa siis on lähin puhelin, sijaitsee korkealla mäellä. Siellä mäellä on myös 18 metriä korkea kolmiomittautorni. Se on kyllä jo vanha ja laho. Ekat portaatkkin on jo poistettu :ikäänkuin osoitukseksi siitä,että torniin kiipeäminen tapahtuu omallavastuulla.Mun piti kiivetä sinne huipulle ottamaan kuva ,että Rankkuki näkis ,kuinka kaunis näköala sieltä avautuu. Se ei uskaltanut kiivetä: katto vaan mätiä puruksihajoavia portaita epäluulosena. Rankku arveli ,että mun oli ihan helppo päästä sinne ylös, mutta se oli sentää elämänsä aikana syönny jonku file"n enemmän ku mä, joten sortuminen ei ollut kaukana. Oispa se tienny ,että meidän koko perhe on käynny siellä ylhäällä ja yhtäaikaa. Äitiki saappaat jalassa. En mä sitä viittynny sille kertoa ,oispa vaan innostunu haasteesta ja huutanu " Tuokaa se torni heti tänne!"

Soiton jälkeen me lähettiin sitte Kalle-Kustaaseen syömään Chateaubriantit. Illalla kun istuttiin kaikki takkatulella, niin meillä oli mielenkiintoinen keskustelu. Kysymys oli siitä,miten helposti ihmiset heittäytyy intiimiin sukupuolikäyttäytymiseen. Eikä se oikeestaan koskaan johdu luottamuksen osoittamisesta ta antamisen ja saamisen ilosta,vaan vain kiinnostuksesta toiseen sukupuoleen ta luontaisesta biologisesta innostuksesta. Tässä innostuksen huumassa sitte unohdetaan ,kuinka ollaankin antamassa jotain hyvin merkittävää itsestään. Siinä on nöyryyttävästi kokonaan toisen ihmisen armoilla ,itselleen tärkeiden ja hienovaraisten asioiden suhteen. Tää on yksi tärkeimmistä alueista elämän laadun ja tason sekä

ennenkaikkea mielekkyyden kannalta. Syntyminen ei vaikuta ,kuin joltain erittäin suurelta vahingolta .Eihän sitä tietenkään niin paljon menetä ,vaikka ei voikkaan valita aikaa ja niitä ihmisiä joiden joukkoon syntyy. Ihmiset tuskin eroavat toisistaan niin paljon, että sillä olisi jotain ratkaisevaa merkitystä. Kaikki vain mukautuvat ja yrittävät selvitä elämästä. Mutta onko se mielekäästä ,että jokainen voidaan vaihtaa toiseen yhtäpaljon tai enemmän sukupuolisesti vetoavaan? Onko elämällä tasoa ,jos vain tehdään samanlaisia ratkaisuja, joihin eläimetkin pystyvät pelkällä lyhytnäköisellä itsesuojeluvaistollaan ? Onko elämällä laatua ,jollei ole mitään pysyvämpää arvostettavaa? Musta se osottaa elämän arvon halveksimista hypätä heti suorapäätä sänkyyn ,vaivautumatta tutustumaan sen paremmin toisen ajatusmailmaan. Ihminen oletetaan itsekkääks ja sen luova älykkyys unohdetaan. Ihminen on kuitenkin ainoa ,jolla on sielu . Sillä täytyy olla sydäntä ja sympatiaa myös toista kohtaan.

Eikäl sellasista tarvitse erikoisemmin välittää, joiden kiinnostus ei muuten säily ,jollei heti näytä mihin pystyy rakastelussa.

Sitten oli juttua siitä miten paljon voi hyväksikäyttää toisia omiin nautintoihinsa ja millä oikeudella. Sitä vois vetää vaikka käteen, ettei tarvitsisi mennä pilaamaan toisen ihmisuudkoa .

Mä myönnän ,että just tollanen innostuksen huuma vois oikeuttaa kahta ihmistä nauttimaan tilanteesta niinpaljon ,kuin vain osaavat. Jos molemmat ovat innoissaan , silloin siitä ei jää pahaa mielikuvaa. Mutta yhtähyvin sitä voi tulla melko ontto olo jälkeempäin ,kun mitään ei jää jällelle.

Siitä voi sitten ajanoloon kehittyä sellanen käsitys, että mitä pahaa siinä on- tarpeen tyydytyistä niinkuin syöminen ta pesytyminen- ja jälleen ihminen on vapaaehtoisesti luovuttanut elämänalueen, jolta vois saada monia arvokkaita ja inhimillisiä kokemuksia ja astunut lähemmäksi "liukuhiknaelämää" :syntyy ,syö,syö,kunnes kuolee.

Sitte kun kalja loppu,niin me mentiin nukkumasaan.

Aamulla kaikki oli heränneet kahville paitsi Rankku. Selällä veti hinaaja Silva valtavaa tukkilauttaa ja toinen yhtäpitkä lautta haettiin läheisestä Peonsaaren lahdesta. Me mentiin veneellä katsomaan sitä tukkilauttaa lähempää ja kiirettiin hyppimään sille. Ne tukit oli melko limaisia .Varmaan siksi että ne oli olleet Hieta-virrassa ,jota myöten tulee kemikaaaleja Warkaudesta. Tukkinippu on samanlainen ,kuin jäälautta, vain viidesosa on pinnan yläpuolella.

Päivällä me vietiin Pirkko-Liisa kotiin Savonlinnaan. Kun me oltiin saatu tyttö kotiin, me menttiin livarantaan Majakka-ravintolaan ja otettiin kallein annos : Provenciale kahdelle 27mk. Valtavan hyvä ruoka, vadilla 6 pihviä sisäfilettä ja provenciale-perunoita. Ruuan jälkeen istuttiin laivarannan lippa-kioskilla kahvilla iltapäiväauringossa. Se on aika lepposa kesäkaupunki toi Savonlinna. Siinä kansa ulkoilutti lapsia, puistonpenkillä istu ulkomaalaisia katsellen kauniita savolais-tyttöjä- kaikilla päällä vapaat loma-asut. Sitte käytiin Linnassa. Sinne soudetaan kaikki ihmiset salmen yli. Soutaja oli ruskettunut nuori mies ilman paitaa. - Se sano ,että se soutaa yli 4000 turistia päivässä. Linnassa me menttiin englantia puhuvan oppaan mukaan ,koska sen ympärillä oli vähemmän porukkaa. En ois lainkaan hämmästynyt, jos pitkän nauhamaisen opastus-selostuksen jälkeen, olis koko joukko paljastunut piilosuomalaisiksi, jotka vaan oli uteliaita tietämään, kerrotaanko ulkomaalaisille enemmän. Linna oli suurimmaksi osaksi suljettu restaurointi töiden takia. Linnan isossa-salissa seisova Olavin-patsaskin oli pantu koipussiin. Uusi restaurointi tapa ei yritäkään peittää sitä mikä on aitoa ja vanhaa ja mikä uutta. Ainaki opas yritti näin selittää, kun ihmeteltiin teräsbetoni-rakenteita. Vaan eiköhän se riipu taidosta ,jota käsityölästä nykyään puuttuu. Ei ole kärsivällisyyttä ,niinkuin ennen vanhaan vaikka palkka on satakertainen. Ostettiin pikkusiskolle tuliaisiks Sandels IV A olutta ja menttiin mökille. Tänään taidetaan vielä lämmittää sauna ja huomenna vihdoinkin lähteä. Tänä aamuna Rankku kerranki heräs aikaisin . Jo kuudelta. Sitte se tuli herättelee mua, kun mä aina nalkutan sille ,kun se ei mee ajoissa nukkumaan, niin että hienot aamut jää siltä ihan hukkaan. No nyt me istutaan tässä hiekkarannalla Kirves-saarella, kun me lähettiin retkelle. Tossa se nyt kuorsaa viltillä auringossa kuin vastapaistettu nakki. Sitä se tekee kun liian aikaisin herää. Pitäisköhän sitä mennä vähän tökkimään hereille, ettei se sitte yöllä möykkäis. Siellä hiekkarannalla me hypittiin hiljaa pituutta ja Rankku hyppäs suoraan hiekanalla piilossa olevaan kiveen. Siltä varmasti venähti joku jänne tai nivel, niin että myöhemmin illalla jalka turpos ja se joutu surkeesti linkuttamaan. Illalla me käytiin kauppa-autolla lättärillä. Se on sellanen veneeks tarkotettu vanerilaatikko ,parimetriä pitkä, pohja tasanen, niin että se nousee kauniisti plaaniin ja kiittää vedenpäällä hurjaa vauhtia. No joo Rankku painaa jotain 78 kg ja mä 55kg, ja tällä painolla se läyttäri kulki kauniisti tyynen järven pintaa. Mutta kun me oltiin

ostettu myymäläautosta 3 kg tavaroita ja lähdettiin veneellä takasin-
päin, niin se ei noussutkaan liitoon. Joudutiin jurnuttamaan koko
tulomatka hitaasti veden sisässä. Saatiin selville kantokyky 134kg .

Mä kävin soittamassa Äidille ja Isälle, ne tulee perjantai iltana
ja sai munt jäämään tänne vielä keskiviikkoon saakka. Ne vissiin
tartee vähän apuvoimia. Veneetkin täytyy kiskoa vajaan talviteloille.

Rankku ja Nipsu lähti perjantai-aamuna takas Helsinkiin ja nyt mä
oon täällä yksin. Mä tulin tänne iltarantaan kattomaan auringonlaskua.
Radiosta alkaa kuunnelma vasta 19.44, eikä oo mitään tekemistä .
Tää meidän tontti kulkee sellsen 300 metriä pitkän ,tai oikeestaan
leveän niemen poikki, niin että molemmissa päissä tonttia on ranta.
Ei Länsipäätä kutsutaan iltarannaksi. Nyt aurinko painuu saaren taakse
ja tulee vähän kylmempi. Vaikka eihän tässä nyt mikään vilu oo.
Hassua ajatella, että koululaiset aloittavat koulun ensi maanantaina.
Ei me vaan ennen aloitettu ,kun vasta sitte kun tää Suomen lyhyt
kesä oli ohi. -Alueuutisissa kerrotiin just, että kotisika Vipsu
oli saanut villisian kanssa 13pikkupossua. Jos muistat sen hurjan
jutun kotisian ja villisian häämenoista, jollain pohjammaalaisella
ladolla viime keväältä.
Täytyy kohta lähteä Äitiä ja Isää vastaan. Onkohan ne tuoneet mulle
mitään syötävää.

Yöllä oli tyyntä ja lämmintä ja kuu paistoi niin kirkkaasti, että
saatoi nähdä koko maiseman. Puista tuli pitkät aavemaiset varjot.
Tunnelma oli aika epätodellinen. Ei ollut mitään värejä ,vain tummaa
ja vieläkin tummempaa. Valo ei tullut taivaalta ,taivas oli pilkko musta
koko maa ikäänkuin hohti kelmeesti itsestään. Aivankuin se hohtaisi
itsetään pois sen valon ,jonka se oli päivällä imenyt auringosta.
Mä lähdin hakemaan Äitiä ja Isää perämoottoriveneellä ja tossa koti-
lahdella mä ajojin kiveen. Yhtäkkiä moottori vaan pomppas pystyyn ja
ulvahti käymään kovilla kierroksilla. Tottakai kun se pyöri tyhjillä,
eikä vene enää liikkunu. Mä irrotin moottorin ja nostin sen laiturille,
ettei se olis painona ja hain ne soutamalla. Nehän oli tuomeet kissat-
kin mukanaan.

Aamulla Isän kanssa korjattiin moottori, siitä oli sellanen varmuus-
sokka katkennut ,väärän rasituksen takia. Siinä on tällanen varmuus
siltävaralta ,ettei muu osa moottorista vaurioi, kun kolistelee
järvenpohjan kiviä.

Kyllä oli ihmeellistä huomata aamulla, kuinka vanhemmat oli tuoneet mukanaan kaikennäköisiä särpimiä. Pullaa, keksiä, pikkuleipiä, juustoa vihanneksia. Mä en edes ollut huomannut, kuinka askeettisesti mä olin tottunut elämään. Usein mä söin kahvin kanssa pelkkää kuivaa näkkileipää. Mutta kun just tällanen, mitä ihmiset on tehneet jo 40 000 vuotta EI tunnu musta yhtään tärkeältä. Tai pitäskö sanoa, ettei tietenkään pitäisi aliarvioida elämän materiaalistakaan puolta, vaan sanoa niitä vähemmän merkittäviks. Usein mä olen huomannu, kuinka sitä kokonaan unohtaa elää, jos kiinnittää materiaalisiin seikkoihin huomiota, ja tuhlaa kaiken aikansa niiden saavuttamiseen. Onhan materiaalisilla asioilla tietenkin merkitystä siinä mielessä, mitä pystyy ihmisille ja ystävilleen antamaan ja siinä ettei ainakaan ole toisten painona. Mutta onneks ystävät on sellasia, ettei ne ota ainoastaan materiaalista antamista huomioon.

Mun elämäni ei menis hukkaan, jos mä saisin elää niinku joku Dali, Maxs, Kafka, Saarinen, tai Fellini, ne ei eläneet turhaan. En mä tiedä pitäskö mun edes kertoa tästä mun rakkaimmasta unelmasta. Ei se siitä johdu, että mä pitäisin itseäni parempana kuin muut. Mä en vaan vielä mää mitään estettä sille, että mun elämässäni vois vielä käydä niin. Siltoja ei vielä ole poltettu, kaikki mahdollisuudet ovat vielä avoimena, eikä harrasta toivetta ole vielä lannistettu. Mutta kiire tässä tulee. " Younger men grow older evryday"

Ehkä se johtuu siitä, että mä jotenki aistin uudenlaisen ihmisen. Tästä on mulla vielä aivan heikko käsitys, mutta vuosien kuluessa siitä on pakko muodostua konkreettinen kokonaisuus. Toistaseks ihmiskunta ei oo vaivautunu palkitsemaan muutaku niitä, jotka on pystyny materiaalisesti hyödyttämään sitä. Siis kaikkia niitä, jotka on saaneet aikaseks jotain lihasten työllä, tai tekemällä yksinkertaisia rutiininomaisiapäätelmiä. On saatu aikaan mahtava maapallon kattava LAVASTE(hardware). Tän mailman lisäksi, joka me nähdään ja tunnetaan, on olemassa paljon suurempi, suorastaan rajaton mailma: Idea, tai asia mailma. Musta olis vihdoinki aika keksiä mitä tällä lavasteella tehdään. Sen kun keksis, niin siinä se LEIJONNAN=KONTRIBUUTTI olis. Pitäs olla ohjelma lisääntymisen, syömisen, nukkumisen ja viihtymisen lisäksi. Aivot, mielikuviutus ja sydän on myöskin käytettävissä, lihasten lisäksi. Tässä on vain yksi paha mutta: Ajatusten kauneudesta ei ole voitu nauttia yhteisesti, sillä puuttuu yksikäsitteinen, erehdykset pois-sulkeva kommunikointi tapa. Sellanen joka joskus on havaittu vain kahden ihmisen välillä, nimittäin rakastavaisten.

Ajatus-maailmassa voitaisiin pitää suuria yhteisiä pelejä. Parhaimmat ryhmät pääsisivät oikein konsertoimaan. Pelillä olisi kaksi luokittelu tai arvostelu perustetta: ajatus muotokielenä (syntaksi) ja ajatuksen kauneus eli idea (semantiikka). Tätä ohjelmaa varten tulisi olla myös uusi ihminen. Sellainen joka arvostaa myös hengen mielihyvää. Ihminen on kyllä sellainen, että siitä tulee sairas, jollei se saa käyttää kaikkia hoksottamiaan, mutta niiden käytöstä on pitkä matka niillä luomiseen. Eihän sitä voi tuntea mielihyvää pelkästä käyttämisestä, ~~se~~ on vaan pelkkää ajanvietettä, niinku autonajo, flipperi, kirjojenluku, shakki, ta tietokoneohjelmointi. Tää sepustus on aika sekava munkin mielestä. Nää ajatukset varmaan selkenis, jos saisi jutella jonkun kanssa, mutta eihän täällä maalla ole kun noi möyköt. Eikä täällä saa paljoa vaikutteitakaan.

Äidin ja Isän kanssa vois tietysti yrittää jutella, ne on vaan niin paljo käytännössä kiinni, ettei ne oikein näe mihin mä pyrin, ta mikä mua kiinnostais. Ihmetyttää toi Isä: se on edäny 25 vuotta kauemmin kuin mä, eikä se silti vielä ole kyllästynyt elämäänsä. Sillä on siitä harvinaisen työ, että se pitää siitä. Se on tiedemies. Yksi sen elämän tarkoituksia-sen omasta mielestä- on, että ihminen kokoajan saisi tietää lisää. Se on kyllä aika totta. Aina on uutta selvitettävää. Arvoitukset eivät koskaan lopu. Isän mielestä ois aika tylsää, jos yhtäkkiä saatas selville elämän koko tarkotus. No mä kysyin Isältä, että vaikka tutkittais niin että hallittais kaikki paremmin, niin saadaan selville tapoja, joilla helpotetaan elämistä. No mitä sitte?

Luultavasti filosofit keksii uusia elämäntarkoituksia, niinkuin muodinluojat uusia vaatteita. Mitään lopullista ei koskaan löydy. Mitä mä ajan takaa näillä filosofioilla- no kivikaudella oli varmaan erilainen elämäntyyli kuin keskiajalla. Ei tunnettu maanviljelystä eikä kuningasta. Oli metsästyksen laki. Taas nykyaika eroaa keskiajasta siinä, ettei ole sellasta auktoritettia kuin kuningas. Kapitalismissa jokainen on oman itsensä herra. On tasa-arvo eikä mitään jumalaista kuningasta. Se mihin ihmisen on tarvinnut mukautua, elämäkatsomuksien muuttuessa, näyttää pitkältä vapautumisien ketjulta. Vapautumista luonnon armoilta, vapautumista keinotekoisista auktoriteeteista, vapautumista kommunikaation ja liikkumisen esteistä. Ja kokoajan ihmisen tietämyksen kasvu on ollut tämän vapautuksen syynä. Eipä Isän käsitys ihmisestä "konkvistadorina" ole yhtään hassumpi. Äiti sano, että se ainaki tietää, miksi se on olemassa. Siks että se pitäis kissoista huolen.